ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକ - ଏକ ଶତ ବାହାନ୍ନରତମ

ଏଜିକିଏଲଙ୍କ ଦୁଇଟି ଲାଠିର ପ୍ରତୀକତ୍ୱ: ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଓ ମୁକ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଯାତ୍ରା

Jeff Pippenger
2024-03-22

ଆମେ ଯିହେଜ୍କେଲ ଅଧ୍ୟାୟ ସଉରିଶର ସେହି ରେଖାକୁ ବିଚାର କରୁଛୁ, ଯାହା ପ୍ରଥମେ ସପ୍ତମ ତୁରୀର ଧ୍ୱନି ଏବଂ ଲାଓଦିକିଆଙ୍କ ପାଇଁ ସନ୍ଦେଶକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ସେନାକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ। ପରେ ଯିହେଜ୍କେଲ ଉତ୍ତର ଓ ଦକ୍ଷିଣ ଇସ୍ରାଏଲୀୟ ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଲାଠିର ଏକତ୍ରୀକରଣକୁ ପରିଚୟ କରାଇ, ସେହି ରେଖାକୁ ପୁନରୁକ୍ତ କରି ବିସ୍ତାର କରନ୍ତି, ଯାହା ସପ୍ତମ ତୁରୀର ଧ୍ୱନି ସମୟରେ ଦିବ୍ୟତ୍ୱ ଓ ମାନବତ୍ୱ କିପରି ଏକତ୍ର ହୁଏ ସେହି ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଅଟେ। ଯେବେ ଏହି ଦୁଇ ଜାତି ଏକ ଜାତି ଭାବେ ଏକତ୍ର ହୁଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଯିହେଜ୍କେଲ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଜଣେ ରାଜା ଅଛନ୍ତି; ଏବଂ ତାପରେ ସେ ସେହି ଅନନ୍ତ ଚୁକ୍ତିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରନ୍ତି, ଯାହା ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କିତ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତି, ଏହାକୁ ଜୋର ଦେଇ କହି ଯେ ସେହି ଶେଷ ଦିନର ଚୁକ୍ତିଜନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ର ନିବାସ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ରହିବ।

ଆମେ ସେହି ରେଖାରେ 1844 ମସିହାରେ ଯୋହନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନ୍ଦିରକୁ ମାପିବା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଯୋଡ଼ିଛୁ, ଯାହା ଏହିପରି ଭାବେ 11 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 2001 ରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଶେଷ ମାପନକୁ ପ୍ରତିରୂପିତ କରେ। ସେହି ମାପନ ବିଷୟକୁ ଜଖରିୟା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ଏହାକୁ ସମ୍ମିଳିତ କରିଛନ୍ତି ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର ପୁନର୍ବାର ଯିରୂଶାଲେମକୁ ନିଜ ନାମ ରଖିବା ପାଇଁ ସହର ଭାବରେ ଚୟନ କରିବାବେଳେ ଏହି ମାପନ ଘଟେ। ଆମେ ମନ୍ଦିରକୁ ଗଠନ କରୁଥିବା ଉପାଦାନମାନଙ୍କ ଓ ଇସ୍ରାଏଲର ଉତ୍ତର ଓ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଲାଠି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଉପମା ଆଙ୍କୁଛୁ। ଉତ୍ତର ଓ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆଣାଯାଇଥିବା ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚଶେ କୋଡ଼ି ବର୍ଷର ଛିଟରାଇଦେବାର ଦୁଇଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ, ଏବଂ ଦୁଇ ହଜାର ତିନିଶେ ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଦୈବତ୍ୱକୁ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ମାନବତା ସହିତ ଏକତ୍ର କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି।

ସୁସମାଚାରର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯିହିଜ୍କେଲଙ୍କ ଲାଠିଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ତାହା ଚିହ୍ନଟ କରିବା ପାଇଁ ସୁସମାଚାର ବିଷୟରେ ଏକ ମୌଳିକ ବୁଝାମଣ ଆବଶ୍ୟକ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମର ପତିତ ମାଂସକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଚାରି ହଜାର ବର୍ଷର ବଂଶାନୁଗତ ଦୁର୍ବଳତା ପରେ ଥିଲା, ଏବଂ ଯାହା ମରିୟମଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ପରମ୍ପରାକ୍ରମେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା। ଆମର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଭାବେ ସେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ ଯେ, ନିଜ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ସମର୍ପିତ କରି ବ୍ୟବହାର କରିବା ଦ୍ୱାରା, ଆମେ ସେ ଯେପରି ଜୟଲାଭ କରିଥିଲେ ସେପରି ଜୟଲାଭ କରିପାରିବୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାର ଅଧୀନତାରେ ଚାଲୁ କରିବା ଦ୍ୱାରା। ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଆମର ମସ୍ତିଷ୍କରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ହୁଏ—ଯାହା ଆତ୍ମାର ଦୁର୍ଗ—ସେଠାରେ ଏହା ଭଲ କିମ୍ବା ମନ୍ଦ, ଯେକୌଣସି ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ।

> "ଯେ ଛାତ୍ର ଦୁଇଟି ଟର୍ମର କାମକୁ ଗୋଟିଏ ଟର୍ମରେ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ, ତାହାକୁ ଏହି ବିଷୟରେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାମତେ ଚାଲିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଦୁଗୁଣ କାମ କରିବାକୁ ହାତେ ନେବାର ଅର୍ଥ ଅନେକଙ୍କ ପାଇଁ ମନର ଅତ୍ୟଧିକ ଚାପ ଏବଂ ଯଥୋଚିତ ଶାରୀରିକ ଅଭ୍ୟାସର ଅବହେଳା। ଏହା ଯୁକ୍ତିସଂଗତ ନୁହେଁ ଯେ ମନ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଆହାରର ଅତ୍ୟଧିକ ପ୍ରାପ୍ତିକୁ ଧରିବା ଏବଂ ପଚାଇବାରେ ସମର୍ଥ ହେବ; ଏବଂ ମନକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ଖୁଆଇବା ଯେପରି ପାପ, ସେହିପରି ପାଚନ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିଭାରରେ ଭରିଦେବା ମଧ୍ୟ ସେତେଇ ବଡ଼ ପାପ, ଯାହାର ଫଳରେ ଜଠରକୁ ବିଶ୍ରାମର କୌଣସି ସମୟ ମିଳେ ନାହିଁ। ମସ୍ତିଷ୍କ ସମଗ୍ର ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱର ଦୁର୍ଗ; ଏବଂ ଭୋଜନ, ପୋଷାକ, କିମ୍ବା ଶୟନର ଭୁଲ ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକ ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରି, ଛାତ୍ର ଯାହାକୁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରେ—ଅର୍ଥାତ୍ ଭଲ ମାନସିକ ଶିକ୍ଷାନୁଶାସନ—ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ବାଧା ଦେଇଥାଏ। ଦେହର କୌଣସି ଅଂଶକୁ ଯଦି ଯଥାଚିତ ସଚେତନତା ଓ ବିଚାର ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ ନାହିଁ, ତେବେ ସେ ତାହାର ଆଘାତର ସନ୍ଦେଶ ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ପହଞ୍ଚାଇବ। ଯୁବମାନଙ୍କୁ କିପରି ନିଜ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ସୁରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହୁଏ, ଏହା ଶିଖାଇବାରେ ବହୁତ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅଦମ୍ୟ ଅଟଳତାର ଅଭ୍ୟାସ ହେବା ଉଚିତ। ସେମାନେ ଏହି ବିଷୟରେ ସୁପରିଚିତ ହେବା ଉଚିତ, ଯେପରି

ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ପେଶୀ ଓ ଅଙ୍ଗ ଏପରି ଭାବରେ ସୁଦୃଢ଼ ଏବଂ ଶିକ୍ଷ ିତ ହୋଇପାରିବ ଯେ, ସ୍ୱେ ଚ୍ଛ ାକୃତ କିମ୍ ବା ଅସ୍ୱେ ଚ୍ଛ ାକୃତ କ୍ର ିୟାରେ, ଶ୍ରେ ଷ ୍ଠ ସ୍ୱ ାସ୍ଥ ୍ୟ ର ଫଳ ଉତ୍ପ ନ୍ନ ହେବ, ଏବଂ ଅଧ ୟନର ଚାପ ବହନ କରିବା ପାଇଁ ମସ୍ତ ିଷ୍କ ସଜୀବ ଓ ସଶକ୍ତ ହେବ।" Christian Education, 124.

ଶାଶ୍ୱତ ଚୁକ୍ତିର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଆମର ହୃଦୟ ଓ ଆମର ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଲେଖିବା; ଏବଂ ଆମର ହୃଦୟ ଓ ଆମର ମନ—ଉଭୟେ—ଆମର ମସ୍ତିଷ୍କରେ ଅବସ୍ଥିତ, ଯାହା ଆମର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର "ଦୁର୍ଗ" ଅଟେ।

"ଏକ ପୁରୁଷ କିମ୍ବା ନାରୀଙ୍କର ମନ ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପବିତ୍ରତା ଓ ଶୁଚିତାରୁ ଅଧଃପତନ, ଦୁଷିତତା ଓ ଅପରାଧତାକୁ ଅବତରଣ କରେ ନାହିଁ। ମାନବୀୟକୁ ଦିବ୍ୟରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିବାକୁ, କିମ୍ବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱରୂପରେ ଗଢ଼ାଯାଇଥିବାମାନଙ୍କୁ ପଶୁସ୍ୱଭାବୀ କିମ୍ବା ଶୈତାନୀୟ ସ୍ଥିତିକୁ ଅବନତ କରିବାକୁ ସମୟ ଲାଗେ। ଯାହାକୁ ନିରନ୍ତର ନିହାରୁଛୁ, ତାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଏଁ। ଯଦିଓ ମଣିଷ ନିଜ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ସ୍ୱରୂପରେ ଗଢ଼ାଯାଇଛି, ତଥାପି ସେ ନିଜ ମନକୁ ଏପରି ଶିକ୍ଷିତ କରିପାରେ ଯେ, ଯେ ପାପକୁ ସେ ଏକଦା ଘୃଣା କରୁଥିଲା, ସେହି ପାପ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦଦାୟକ ହୋଇଯାଏ। ଯେପରି ସେ ସଚେତନ ରହିବା ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ବନ୍ଦ କରେ, ସେପରି ସେ ଦୁର୍ଗସଦୃଶ ସ୍ଥାନ, ଅର୍ଥାତ୍ ହୃଦୟକୁ, ସୁରକ୍ଷା କରିବାକୁ ବନ୍ଦ କରେ ଏବଂ ପାପ ଓ ଅପରାଧରେ ଲିପ୍ତ ହୁଏ। ମନ ଅବମାନିତ ଓ ଅଧମ ହୋଇଯାଏ, ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାକୁ ନୈତିକ ଓ ବୁଦ୍ଧିଗତ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଦାସତ୍ୱରେ ବାନ୍ଧି ସେମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ନୀଚ ଆସକ୍ତିମାନଙ୍କ ଅଧୀନ କରିବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷିତ କରାଯାଉଛି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାକୁ ଦୁଷିତତାରୁ ଉନ୍ନତ କରିବା ଅସମ୍ଭବ। ଶାରୀରିକ ପ୍ରକୃତିର ମନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅବିରତ ଯୁଦ୍ଧ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ; ଏବଂ ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହର ପରିଶୋଧକ ପ୍ରଭାବ ଦ୍ୱାରା ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବା ଉଚିତ, ଯାହା ମନକୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖୀ ଆକର୍ଷିତ କରିବ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ପବିତ୍ର ବିଷୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କରିବାରେ ତାହାକୁ ଅଭ୍ୟସ୍ତ କରିବ।" Adventist Home, 330.

"ମନ," "ହୃଦୟ," "ମସ୍ତିଷ୍କ" ହେଉଛି "ଆତ୍ମାର ଦୁର୍ଗ।" ଦୁର୍ଗ ହେଉଛି ଏମିତି ଏକ କୋଟ, ଯାହାକୁ ପାପର ପ୍ରବେଶରୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହୁଏ।

"ପିତାଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜଗତକୁ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ, ଯାହା ମନ ଓ ଆତ୍ମାରେ ଖୋଦା ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ। ସେ କହିଥିଲେ, 'ଏହି ହେଉଛି ଅନନ୍ତ ଜୀବନ, ଯେ ସେମାନେ ତୁମକୁ, ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ, ଏବଂ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ, ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମେ ପଠାଇଛ, ଜାଣିପାରନ୍ତୁ।' ଯୋହନ 17:3। ଏହିଯେ ସତ୍ୟ ଶିକ୍ଷା। ଏହା ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରେ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଓ ସେ ପଠାଇଥିବା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଅନୁଭବଜାତ ଜ୍ଞାନ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରେ। ଏହା ମନୁଷ୍ୟକୁ ନିଜ ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଦେଇଥାଏ, ନୀଚ ସ୍ୱଭାବର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉଦ୍ବେଗ ଓ ଆବେଗକୁ ମନର ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧୀନରେ ଆଣିଥାଏ। ଏହା ଏହାର ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଓ ସ୍ୱର୍ଗର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରେ। ଏହା ତାଙ୍କୁ ଅନନ୍ତଙ୍କ ମନ ସହ ସଂଯୋଗରେ ଆଣେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସମୃଦ୍ଧ ଧନଭଣ୍ଡାରଗୁଡ଼ିକୁ ଖୋଲି ଦିଏ।" Christ's Object Lessons, 114.

"ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ" "ନିମ୍ନତର ସ୍ୱଭାବର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଓ ଆସକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ" ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ଅଧୀନତାରେ ଆଣିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେବାକୁ ଥାଏ। ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ମନରେ ସ୍ଥିତ, ଏବଂ "ଅନନ୍ତଙ୍କ ମନ ସହ ସମ୍ପର୍କ" ହିଁ "ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରେ।" ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଶୁର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଗଠିତ ହୁଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି। ଯାହା ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ସାଧନ କରେ, ସେହିଟା ହେଉଛି ମନମାନଙ୍କର ସଂଯୋଗ। ପାଉଲ ଯାହାକୁ ଶାରୀରିକ କିମ୍ବା ମାଂସିକ ମନ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ସେହିପରି ମନ ଯାହାଙ୍କର ଅଛି, ସେମାନେ ମାଂସର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି—ପଶୁର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି—ଗଠନ କରନ୍ତି। ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମନକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଗଠନ କରନ୍ତି। ଚୁକ୍ତିର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଏହା ଯେ, ଯଦିଓ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଶାରୀରିକ ମନ ସହ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲୁ, ତଥାପି ଧର୍ମାନ୍ତର ସମୟରେ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମନକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବା।

ତୁମ୍ଭ ମାନଙ୍କ ମଧ ରେ ସେହି ମନୋଭାବ ରହୁ, ଯାହା ଖ୍ର ୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ ମଧ ରେ ମଧ ଥିଲା: ସେ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସ୍ୱ ରୂପରେ ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ , ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସମାନ ହେବାକୁ ଛିନିନେବା ଯୋଗ୍ୟ ବିଷୟ ବୋଲି ମନେ କଲେ ନାହିଁ: କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ନିର୍ଯ୍ୟ ାତି କଲେ, ଦାସର ସ୍ୱ ରୂପ ଧାରଣ କଲେ, ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ହେଲେ: ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ର

ଆକୃତିରେ ପ୍ର କାଶିତ ହୋଇ, ସେ ନିଜକୁ ନମ୍ର କଲେ, ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ , ହଁ, କ୍ରୁଶର ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ଆଜ୍ଞ ।ପାଳନକାରୀ ହେଲେ। ଫିଲିପ୍ପ 1ୟ 2:5–8।

ଯେପରି କ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଧରେ ସେହି ମନ ଥିଲା, ସେହିପରି ଆମ ମଧରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମନ ଥିବା ଉଚିତ, କାରଣ ଆମେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱରୂପରେ ସୃଷ୍ଟିତ ହୋଇଛୁ। କିନ୍ତୁ ଆମ ପାଖରେ ସେହି ମନ ନାହିଁ; ଆମ ପାଖରେ ଶାରୀରିକ ମନ ଅଛି, ଯାହା ପାପର ଅଧୀନରେ ବିକ୍ରୀତ ହୋଇଛି।

ଏହେତୁ ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି, ଯେମାନେ ଶରୀର ଅନୁସାରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଅନୁସାରେ ଚଳନ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏବେ କୌଣସି ଦଣ୍ଡାଜ୍ଞା ନାହିଁ। କାରଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନଦାୟକ ଆତ୍ମାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମୋତେ ପାପ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ମୁକ୍ତ କରିଅଛି। କାରଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯାହା କରିପାରିଲା ନାହିଁ, ଯେହେତୁ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ସେ ଦୁର୍ବଳ ଥିଲା, ଈଶ୍ୱର ନିଜ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପାପମୟ ଶରୀରର ସଦୃଶତାରେ ଏବଂ ପାପର ନିମନ୍ତେ ପଠାଇ, ଶରୀରରେ ପାପକୁ ଦଣ୍ଡିତ କଲେ; ଯେପରି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଧର୍ମସଂଗତ ଦାବି ଆମ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ, ଯେମାନେ ଶରୀର ଅନୁସାରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଅନୁସାରେ ଚଳନ କରୁ। କାରଣ ଯେମାନେ ଶରୀର ଅନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଶରୀରର ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ମନ ଦିଅନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଯେମାନେ ଆତ୍ମା ଅନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଆତ୍ମାର ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ମନ ଦିଅନ୍ତି। କାରଣ ଶାରୀରିକ ମନୋଭାବ ମୃତ୍ୟୁ; କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମିକ ମନୋଭାବ ଜୀବନ ଓ ଶାନ୍ତି। କାରଣ ଶାରୀରିକ ମନୋଭାବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଶତ୍ରୁତା; କାରଣ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅଧୀନ ହୁଏ ନାହିଁ, ବରଂ ତାହା ହୋଇପାରେ ମଧ ନାହିଁ। ଅତଏବ ଯେମାନେ ଶରୀରରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ତୁମେ ଶରୀରରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାରେ ଅଛ। ଏବେ ଯଦି କାହାରି ନିକଟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆତ୍ମା ନାହିଁ, ସେ ତାଙ୍କର ନୁହେଁ। ଏବଂ ଯଦି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ପାପର କାରଣରୁ ଶରୀର ମୃତ, କିନ୍ତୁ ଧର୍ମିକତାର କାରଣରୁ ଆତ୍ମା ଜୀବନ ଅଟେ। ରୋମୀୟ 8:1–10.

ଆତ୍ମାନୁସାରୀ ହେବା ହେଉଛି ଜୀବନ, ଏବଂ ଶରୀରାନୁସାରୀ ହେବା ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁ। ଶରୀର ହେଉଛି ନିମ୍ନ ପ୍ରକୃତି; ଏହା ଆମର ଅନୁଭୂତିମାନଙ୍କର ଉତ୍ସ। ଶାରୀରିକ ନିମ୍ନ ପ୍ରକୃତି ଉଚ୍ଚତର ପ୍ରକୃତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶାସିତ ହେବା ଉଚିତ, ଏବଂ ଏହା ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଅଧୀନତାରେ ଆମ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଏ। ଆମର ଉଚ୍ଚତର ଶାରୀରିକ ମନ ଏଠାରେ ଏବଂ ଏବେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଆମର ନିମ୍ନ ପ୍ରକୃତି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବା ପାଇଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

ଏଜିକିଏଲଙ୍କର ଦୁଇଟି ଲାଠିରେ ଏକ ଏମିତି ଲାଠିଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ଯାହାକୁ ପ୍ରାଙ୍ଗଣର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ଏବଂ ସେହି ଲାଠି 1798 ମସିହାରେ ତାହାର ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ପହଞ୍ଚିଲା। ଏହା ବାରଶେ ସାଠି ବର୍ଷର ପୌରାଣିକତା ଦ୍ୱାରା ସେନାବଳକୁ ଦଳିତ କରାଯିବା, ଏବଂ ବାରଶେ ସାଠି ବର୍ଷର ପୋପତନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ସେନାବଳକୁ ଦଳିତ କରାଯିବା—ଏହି ଦୁଇ ଅବଧି ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ସେହି ଲାଠି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପବିତ୍ରାଳୟକୁ ଦଳିତ କରାଯିବାର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁନଥିଲା, କାରଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପବିତ୍ରାଳୟ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଥିଲା। ପୌରାଣିକତା ଓ ପୋପତନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଯେ ସେନାବଳ ଦଳିତ ହୋଇଥିଲା, ସେଥି ଏକ ମାନବୀୟ ମନ୍ଦିର ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ସହିତ ସମ୍ପର୍କରେ ସେଥି ଦେହ ଥିଲା, ଏବଂ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି ସେଠାଏଁ ଯେଉଁଠାରେ ଈଶ୍ୱର ମୁଣ୍ଡକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ବାଛିଥିଲେ। ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ଦେହ, ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ମୁଣ୍ଡ।

ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟର ବାରଶେ ଷାଠି ବର୍ଷର ଦୁଇଟି ବିଭାଗ, ଶରୀର-ମନ୍ଦିରରେ ପାପପ୍ରତି ଥିବା ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା, ଯେପରିକି ସେଗୁଡ଼ିକ ବଂଶଗତ ଏବଂ ଅର୍ଜିତ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ପୌତ୍ତଳିକତା ଶରୀର-ମନ୍ଦିରରେ ପାପର ବଂଶଗତ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାନଙ୍କର ଏକ ପ୍ରତୀକ ଥିଲା, ଏବଂ ପାପାଳତନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ପୌତ୍ତଳିକ ଧର୍ମକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା, ପାପପ୍ରତି ଅର୍ଜିତ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଉଭୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶରୀର-ମନ୍ଦିରର ରୂପାନ୍ତର ହୋଇପାରୁ ନଥିଲା; ତେଣୁ ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟର ଲାଠି କେବଳ 1798 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାତ୍ର ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଯୋହନଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରକୁ ମାପିବାକୁ କୁହାଗଲା, ସେହି ଲାଠିକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯିବାକୁ ଥିଲା।

"ରୂପାନ୍ତର" ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ଅବସ୍ଥା କିମ୍ବା ପରିସ୍ଥିତିରୁ ଅନ୍ୟ ଅବସ୍ଥା କିମ୍ବା ପରିସ୍ଥିତିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କିମ୍ବା ରୂପାନ୍ତର। ଯେତେବେଳେ ଆଦମ ଓ ହବା ପାପ କଲେ, ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ଆଦିମ ଅବସ୍ଥାରୁ "ରୂପାନ୍ତରିତ" ହେଲେ, କାରଣ ସେମାନେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିରୂପରେ, ଏପରିଭାବେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତିମାନ୍ୟତାମାନେ ନିମ୍ନତର ଶକ୍ତିମାନ୍ୟତାମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ପାପ କଲେ, ସେମାନେ ଏପରି ଏକ ସତ୍ତାରେ "ରୂପାନ୍ତରିତ" ହେଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ନିମ୍ନତର ଶକ୍ତିମାନ୍ୟତାମାନେ ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତିମାନ୍ୟତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଲାଭ କଲା। ସେମାନେ ସେହି ଅବସ୍ଥାକୁ ନିଜମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ବଂଶଧରମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ସଂଚାର କଲେ।

ଏଜିକିଏଲଙ୍କ ଦୁଇଟି ଲାଠିର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମ୍ପର୍କରେ, ପ୍ରଭୁ ଯେରୁଶାଲେମକୁ ମୁଣ୍ଡ, ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜା ଯେଉଁଠି ବାସ କରୁଥିଲେ ସେହି ରାଜଧାନୀ ଭାବେ ବାଛିଲେ। ଏହା ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତି ହେବାକୁ ଥିଲା। ଦୁଇଟି ଲାଠିର ଉପମାରେ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ଉତ୍ତରର ଉଚ୍ଚତର ରାଜ୍ୟ ସହିତ ସମ୍ପର୍କରେ ନିମ୍ନତର ଶକ୍ତି ଥିଲା। ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଏହା କରେ, ଯେତେବେଳେ ସେହି ଦୁଇଟି ଲାଠି ଏକତ୍ର କରାଯିବାକୁ ଥିଲା, ସେଥିପାଇଁ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଯେ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟକୁ ପୁନର୍ବାର ମୁଣ୍ଡର ସ୍ଥାନରେ ଫେରାଇ ଆଣାଯାଉ। ଏହାକୁ ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ଦିଗକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରାଯିବାକୁ ଥିଲା, କାରଣ ସେତେବେଳେ ଏହା ଉତ୍ତରର ସତ୍ୟ ରାଜାଙ୍କ ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ସତ୍ୟ ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟର ସିଂହାସନ-କକ୍ଷ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲା।

ଏହି କାରଣରୁ ଉତ୍ତରୀୟ ରାଜ୍ୟ କେବଳ 1798 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହିଁ ପହଞ୍ଚିଲା, ଏବଂ ଯୋହନଙ୍କୁ ସେହି ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ କୁହାଗଲା, ଯାହା ମଧ୍ୟ କେବଳ 1798 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହିଁ ପହଞ୍ଚିଥିଲା। ଦକ୍ଷିଣୀୟ ରାଜ୍ୟ ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ଆଗମନ ସମୟରେ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର କାଠି ସହିତ ଯୋଡ଼ାଯିବ, କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତରୀୟ ରାଜ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବ, କାରଣ ଦିବ୍ୟତା ଓ ମାନବତାର ସଂଯୋଗ ମନ୍ଦିରର ସେହି ଦୁଇଟି ମଣ୍ଡପ ମଧ୍ୟରେ ସଫଳ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଯାହାକୁ ଯୋହନ ସେତେବେଳେ ମାପିଥିଲେ। ଉତ୍ତରୀୟ ରାଜ୍ୟ ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ଆଗମନ ସମୟରେ ଛଅଚାଳିଶର ସଂଯୋଗ-କଡ଼ି ଦ୍ୱାରା ଦକ୍ଷିଣୀୟ ରାଜ୍ୟ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଦକ୍ଷିଣୀୟ ରାଜ୍ୟର ପରି ଏହା 1844 ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରୂପେ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇନଥିଲା।

ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ଉଭୟ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଥିଲା—ଛଅଚାଳିଶ ବର୍ଷର ମନ୍ଦିର ସହିତ, ଏବଂ ଦୁଇ ଶେ ବିଶ ବର୍ଷ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଦୈବତ୍ୱ ଓ ମାନବତ୍ୱର ସଂଯୋଗ ସହିତ। 1798 ମସିହାରେ ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ଛଅଚାଳିଶ ବର୍ଷର ମନ୍ଦିରର ଭିତ୍ତିକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା, କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ସେହିଥିରେ ଶେଷ ହେଲା; କାରଣ ଭିତ୍ତି ଭାବେ, ଏହା ସେହି ଦେହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ କରୁଥିଲା ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ଉପରେ ଧାରଣ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ସେହି ଦେହ ଜଗତର ଭିତ୍ତିସ୍ଥାପନାରୁ ହତ କରାଯାଇଥିଲା। ସମସ୍ତ ମନ୍ଦିର ପରସ୍ପର ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରତୀକ ଅଟେ, ଏବଂ 1798 ମସିହାରେ ଛଅଚାଳିଶ ବର୍ଷର ଭିତ୍ତି ତାଙ୍କର ମାନବୀୟ ଦେହକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ 1844 ମସିହାରେ ସେହି ଛଅଚାଳିଶ ବର୍ଷର ସମାପ୍ତି ତାଙ୍କର ଦୈବତ୍ୱକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

୧୭୯୮ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେ ସେହି ସୈନ୍ୟଦଳ ପଦଦଳିତ ହୋଇଥିଲା, ସେଟା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ନୁହେଁ; ଯଦିଓ ସେହି ସମୟଖଣ୍ଡରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପବିତ୍ରସ୍ଥାନକୁ ପଦଦଳିତ ହୋଇଥିବାରୂପେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା, ତଥାପି ସେହି ପଦଦଳନ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟରେ କରାଯାଉଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ଈଶ୍ୱର ନିଜ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଓ ନିଜ ନାମ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଯେରୁଶାଲେମକୁ ଚୟନ କରିଥିଲେ। ଯେ ସୈନ୍ୟଦଳ ପଦଦଳିତ ହୋଇଥିଲା, ସେଥିରେ ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କୁ ସୂଚିତ କରାଯାଇଥିଲା; ଏହା ଦେହକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିଲା।

ଆଦମ ଓ ହବା ପାପ କଲାବେଳେ, ପାପ ଦ୍ୱାରା ମାନବଜାତି ସାତ ହଜାର ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଦଦଳିତ ହେବାର "ସାତ କାଳ" ଆରମ୍ଭ ହେଲା। ସେ ସମୟରେ, ଜଗତର ଭିତ୍ତିସ୍ଥାପନାରୁ ହତ ହୋଇଥିବା ମେଷଶାବକ, ମାନବଜାତିର ପାପମୟ ନଗ୍ନତାକୁ ଆବୃତ କରିବା ପାଇଁ ମେଷଶାବକର ଚର୍ମ ପ୍ରଦାନ କଲେ। 1798 ମସିହାରେ ମାନବଜାତିର ପଦଦଳନ ସମାପ୍ତ ହେଲାବେଳେ, ସେହି ମେଷଶାବକ, ଯିଏ ମନ୍ଦିରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପବିତ୍ରୀକୃତ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱର ଭିତ୍ତି ଓ ନିର୍ମାତା, ପୁନର୍ବାର ହତ ହେଲେ। ସେଠାରେ ଉତ୍ତରୀୟ ରାଜ୍ୟ, ଏବଂ ତାହାରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ମାନବ-ମନ୍ଦିର, ସମାପ୍ତ ହେଲା।

1798 ସେହି ସମୟ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ନକଲିଆ ପ୍ରତିଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହତ ହେଲା, ପରେ ସେ ତାହାର ଶୈତାନୀ ସାକ୍ଷ୍ୟ ତିନି ଓ ଅର୍ଧ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ବର୍ଷ ଧରି ଦେଇଥିଲା; ଏହାର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା 538 ସାଲରେ ତାହାର ଶକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତି ସହିତ, ଯାହାର ପୂର୍ବରୁ 508 ସାଲରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ତିରିଶି ବର୍ଷର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଥିଲା। ଏହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଜନ୍ମ ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ତାଙ୍କର ତିରିଶି ବର୍ଷର ପ୍ରସ୍ତୁତିର ଏକ ଶୈତାନୀ ନକଲ ଥିଲା; ସେହି ପ୍ରସ୍ତୁତି ତାଙ୍କର ଶକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତିରେ ସମାପ୍ତ ହେଲା, ଯେତେବେଳେ ସେ ବାପ୍ତିସ୍ମା ଗ୍ରହଣ କଲେ, ଏବଂ ତାହା ପରେ ସେ ତିନି ଓ ଅର୍ଧ ପ୍ରକୃତ ବର୍ଷ ଧରି ନିଜ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେଉଁଠାରେ ଜଗତର ଭିତ୍ତିପ୍ରସ୍ତର ପୂର୍ବରୁ ହତ ହୋଇଥିବା ମେଷଶାବକ କ୍ରୁଶବିଦ୍ଧ ହେଲେ। ତାହାପରେ ତାଙ୍କର ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୂରଣ ହେଲା ଯେ, ମନ୍ଦିରଟି ଧ୍ୱଂସ ହେବା ପରେ, ସେ ତାହାକୁ ତିନି ଦିନରେ ପୁନଃ ଉଠାଇବେ।

ସେ ନିଜ ଦେହ-ମନ୍ଦିରକୁ ପୁନଃ ଉଠାଇବାକୁଥିବା ସେହି ଜଣେ ଆନ୍ତି; କାରଣ ତାଙ୍କର ଦିବ୍ୟତାର ଶକ୍ତି ହିଁ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ସାଧନ କରିଥିଲା, କାରଣ ଶୂଳବିଦ୍ଧକରଣ ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଦିବ୍ୟତା ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିନଥିଲା; କ୍ରୁଶ ଉପରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲା ତାଙ୍କର ମାନବତା, କାରଣ ଦେବଙ୍କ ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବା ଅସମ୍ଭବ।

> "'ମୁଁ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଓ ଜୀବନ' (ଯୋହନ 11:25)। ଯିଏ କହିଥିଲେ, 'ମୁଁ ମୋର ପ୍ରାଣ ଦେଉଛି, ଯେଣ୍ଡୁହେଲେ ମୁଁ ତାହାକୁ ପୁନର୍ବାର ନେଇପାରିବି' (ଯୋହନ 10:17), ସେ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଜୀବନ ସହ ଶବଗୃହରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ। ମାନବତ୍ୱ ମରିଥିଲା; ଦିବ୍ୟତ୍ୱ ମରିନଥିଲା। ନିଜ ଦିବ୍ୟତ୍ୱରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମୃତ୍ୟୁର ବନ୍ଧନକୁ ଭଙ୍ଗ କରିବାର ଶକ୍ତି ଧାରଣ କରିଥିଲେ। ସେ ଘୋଷଣା କରନ୍ତି ଯେ, ଯାହାଙ୍କୁ ସେ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଜୀବନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ଅଛି।" Selected Messages, book 1, 301.

୧୭୯୮ ମସିହାରେ, ମାନବୀୟ ମନ୍ଦିର, "ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ"ର ସେନା, ଏକ ସମାପ୍ତିକୁ ପହଞ୍ଚିଲା; କାରଣ ନିମ୍ନ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ସମୟରେ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇପାରୁ ନଥିଲା। ତଥାପି, ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେହି ମନ୍ଦିରକୁ ଉଠାଇଥିଲେ ଯାହା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇପାରୁଥିଲା, ସେତେବେଳେ ସେହି ଛଅଚାଳିଶି ବର୍ଷର ଭିତ୍ତିକୁ ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲା; ଯାହା ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଥିଲା, ଏବଂ ଯାହା ମନର ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକ ଥିଲା, ଯାହା ଜଣେ ପାପୀ ଧର୍ମୀ ଠାରୁଣୀ କରାଯାଇଥିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ହିଁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଏ।

> "ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱୟଂ ଯେଉଁ ଭିତ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ତାହାର ଉପରେ ପ୍ରେରିତମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ନିର୍ମାଣ କଲେ। ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଣ୍ଡଳୀର ନିର୍ମାଣକୁ ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମନ୍ଦିର-ନିର୍ମାଣର ଚିତ୍ର ପ୍ରାୟସଃ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି। ଯଖରିୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ସେହି ଶାଖା ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖ କରନ୍ତି, ଯିଏ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରିବେ। ସେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଜାତିଗୁଡ଼ିକର ସହଯୋଗ ବିଷୟରେ କହନ୍ତି: 'ଯେମାନେ ଦୂରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଆସି ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ନିର୍ମାଣ କରିବେ;' ଏବଂ ଯିଶାୟ ଘୋଷଣା କରନ୍ତି, 'ବିଦେଶୀମାନଙ୍କର ପୁତ୍ରମାନେ ତୁମ ପ୍ରାଚୀରଗୁଡ଼ିକୁ ନିର୍ମାଣ କରିବେ।' ଯଖରିୟ 6:12, 15; ଯିଶାୟ 60:10।"
>
> "ଏହି ମନ୍ଦିରର ନିର୍ମାଣ ବିଷୟରେ ଲେଖିବା ସମୟରେ, ପିତର କହନ୍ତି, 'ଯାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସି, ଜୀବନ୍ତ ପାଷାଣ ସଦୃଶ, ଯିଏ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚୟ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚୟିତ ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୂଲ୍ୟବାନ୍, ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ୍ତ ପାଷାଣମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ଏକ ଆତ୍ମିକ ଗୃହ, ଏକ ପବିତ୍ର ଯାଜକବର୍ଗରୂପେ ଗଠିତ ହେଉଛ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ଆତ୍ମିକ ବଳି ଉତ୍ସର୍ଗ କରାଯାଉ।' 1 Peter 2:4, 5."
>
> "ଯିହୂଦୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜାତିୟ ଜଗତର ଖଣିରେ ପ୍ରେରିତମାନେ ପରିଶ୍ରମ କରିଥିଲେ, ଭିତ୍ତି ଉପରେ ରାଖିବା ପାଇଁ ପଥରଗୁଡ଼ିକୁ ବାହାର କରି ଆଣୁଥିଲେ। ଏଫେସସ୍‌ର ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପତ୍ରରେ ପୌଲୁସ କହିଥିଲେ, 'ଅତଏବ ଏବେ ତୁମେ ଆଉ ପରଦେଶୀ କିମ୍ବା ବିଦେଶୀ ନୁହଁ, କିନ୍ତୁ ସାଧୁମାନଙ୍କ ସହ ସହନାଗରିକ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ; ଏବଂ ପ୍ରେରିତମାନେ ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କର ଭିତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ମିତ, ଯେଉଁଠାରେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରଧାନ କୋଣପଥର; ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ଗୃହ ସୁସଂଘଟିତ ଭାବେ ଏକତ୍ର ଯୋଡ଼ାଯାଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପବିତ୍ର ମନ୍ଦିରରୂପେ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି: ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାସସ୍ଥାନ ହେବା ପାଇଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିର୍ମିତ ହେଉଛ।' ଏଫେସୀୟ 2:19–22।"

"ଏବଂ ସେ କରିନ୍ଥୀୟମାନଙ୍କୁ ଲେଖିଥିଲେ: 'ମୋତେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ଅନୁସାରେ, ଜଣେ ପ୍ରଜ୍ଞାବାନ ପ୍ରଧାନ ନିର୍ମାତା ପରି ମୁଁ ଭିତ୍ତିମୂଳ ସ୍ଥାପନ କରିଛି, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ତାହାର ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରୁଛି। କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ ସାବଧାନ ହେଉନ୍ତୁ ଯେ ସେ ତାହାର ଉପରେ କିପରି ନିର୍ମାଣ କରୁଛି। କାରଣ ଯେ ଭିତ୍ତିମୂଳ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଅଛି, ତାହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭିତ୍ତିମୂଳ କେହି ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ; ସେହି ଭିତ୍ତିମୂଳ ହେଉଛନ୍ତି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ। ଏବେ ଯଦି କେହି ଏହି ଭିତ୍ତିମୂଳ ଉପରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ, ରୌପ୍ୟ, ମୂଲ୍ୟବାନ ପାଥର, କାଠ, ଘାସ, ଖର ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମାଣ କରେ; ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷର କାମ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ; କାରଣ ସେହି ଦିନ ତାହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବ, ଯେହେତୁ ତାହା ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ହେବ; ଏବଂ ଅଗ୍ନି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷର କାମ କେମିତି ପ୍ରକାରର ତାହା ପରୀକ୍ଷା କରିବ।' 1 Corinthians 3:10–13."

"ପ୍ରେରିତମାନେ ଏକ ନିଶ୍ଚିତ ଭିତ୍ତିର ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଯୁଗଯୁଗର ଶିଳା ଉପରେ। ଏହି ଭିତ୍ତି ପାଇଁ ସେମାନେ ସେହି ପାଥରଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣିଥିଲେ, ଯାହାକି ସେମାନେ ଜଗତରୁ ଖଣନ କରି ବାହାର କରିଥିଲେ। ନିର୍ମାତାମାନେ ବାଧା ବିନା ପରିଶ୍ରମ କରିନଥିଲେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କ ବିରୋଧ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠିନ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା। ଯେମାନେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ଭିତ୍ତିର ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ଧାନୁରାଗ, ପୂର୍ବଧାରଣା ଓ ଘୃଣା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସଂଘର୍ଷ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା। ଯେମାନେ ମଣ୍ଡଳୀର ନିର୍ମାତାରୂପେ କାମ କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକଙ୍କୁ ନେହେମିୟାଙ୍କ ଦିନର ପ୍ରାଚୀର-ନିର୍ମାତାମାନଙ୍କ ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ, ଯାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏପରି ଲେଖାଯାଇଛି: 'ଯେମାନେ ପ୍ରାଚୀର ଗଢ଼ୁଥିଲେ, ଓ ଯେମାନେ ଭାର ବୋହୁଥିଲେ, ଭାର ଉଠାଉଥିବାମାନଙ୍କ ସହିତ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଗୋଟିଏ ହାତରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ଓ ଅନ୍ୟ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଅସ୍ତ୍ର ଧରିଥିଲେ।' ନେହେମିୟା 4:17।" Acts of the Apostles, 595, 596.

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଜାରି ରଖିବୁ।

"ମନୁଷ୍ୟର ପତନ ସମଗ୍ର ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଶୋକରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଲା। ପରମେଶ୍ୱର ଯେହିଁ ଜଗତ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ, ସେହି ଜଗତ ପାପର ଶାପରେ କ୍ଲିଷ୍ଟ ହୋଇପଡ଼ିଲା ଏବଂ ଦୁଃଖ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସତ୍ତ୍ୱମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା। ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିବାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ମୁକ୍ତିର ପଥ ଦେଖାଯାଉନଥିଲା। ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ନିଜ ପ୍ରଶଂସାର ଗୀତ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ। ସମଗ୍ର ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ପାପ ଆଣିଥିବା ବିନାଶ ପାଇଁ ଶୋକ ଛାଇଯାଇଥିଲା।"

"ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର, ସ୍ୱର୍ଗର ମହିମାମୟ ସେନାପତି, ପତିତ ମାନବଜାତି ପ୍ରତି କରୁଣାରେ ସ୍ପର୍ଶିତ ହେଲେ। ନଷ୍ଟପ୍ରାୟ ଜଗତର ଦୁଃଖବେଦନା ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଦିତ ହେବାମାତ୍ରେ ତାଙ୍କର ହୃଦୟ ଅନନ୍ତ ଦୟାରେ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେଲା। କିନ୍ତୁ ଦୈବୀୟ ପ୍ରେମ ଏମିତି ଏକ ଯୋଜନା ରଚନା କରିଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିପାରିବ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଙ୍ଗିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପାପୀର ପ୍ରାଣ ଦାବି କରୁଥିଲା। ସମଗ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ କେବଳ ଜଣେମାତ୍ର ଥିଲେ, ଯିଏ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ତାହାର ଦାବିଗୁଡ଼ିକ ପୂରଣ କରିପାରୁଥିଲେ। ଯେହେତୁ ଦୈବୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଯେତେ ପବିତ୍ର, ସେତେଇ ପବିତ୍ର, ଏହି କାରଣରୁ କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମତୁଲ୍ୟ ଜଣେମାତ୍ର ତାହାର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ପାଇଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିପାରୁଥିଲେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ପତିତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଶାପରୁ ମୁକ୍ତ କରି ପୁନର୍ବାର ସ୍ୱର୍ଗ ସହିତ ସମନ୍ୱୟରେ ଆଣିପାରୁନଥିଲେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱୟଂ ପାପର ଅପରାଧ ଓ ଲଜ୍ଜାକୁ ନିଜ ଉପରେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ—ଏମିତି ପାପ, ଯାହା ପବିତ୍ର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ ଅପ୍ରିୟ ଯେ, ତାହା ପିତା ଓ ତାଙ୍କର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପୃଥକ କରିଦେବାକୁ ଅବଶ୍ୟକ। ଧ୍ୱଂସପ୍ରାପ୍ତ ମାନବଜାତିକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାର ଅତଳ ଗଭୀରତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବତରଣ କରିବେ।"

"ପିତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସେ ପାପୀଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ବିନୟ କରୁଥିଲେ, ଯେବେକି ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସେନା ସେହି ଫଳାଫଳକୁ ଏମିତି ଗଭୀର ଆଗ୍ରହରେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲା, ଯାହାକୁ ଶବ୍ଦରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଅସମ୍ଭବ। ସେହି ରହସ୍ୟମୟ ସଂଳାପ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଲା—ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ 'ଶାନ୍ତିର ପରାମର୍ଶ' (ଜଖରିୟ 6:13)। ପୃଥିବୀର ସୃଷ୍ଟି ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ମୋକ୍ଷର ଯୋଜନା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା; କାରଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ 'ଜଗତର ଭିତ୍ତି ସ୍ଥାପନାଠାରୁ ବଧ ହୋଇଥିବା ମେଷଶାବକ' (ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 13:8); ତଥାପି ଦୋଷୀ ମାନବଜାତି ପାଇଁ ନିଜ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିବାକୁ ଦେଇଦେବା, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ରାଜାଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏକ ସଂଘର୍ଷ ଥିଲା। କିନ୍ତୁ 'ପରମେଶ୍ୱର

ଜଗତକୁ ଏତେ ପ୍ରେ ମ କଲେ ଯେ, ସେ ନିଜର ଏକମାତ୍ର ଜାତ ପୁତ୍ର ଙ୍କ ୁ ଦାନ କଲେ, ଯେପରି ଯେ କେହି ତାଙ୍କ ଠାରେ ବିଶ୍ୱ ାସ କରେ ସେ ବିନଷ୍ଟ ନହେଉ, କିନ୍ତୁ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ପାଉ।' ଯୋହନ 3:16। ଆହା, ମୋକ୍ଷ ର ରହସ୍ୟ ! ସେହି ଜଗତ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ପ୍ରେ ମ, ଯାହା ତାଙ୍କ ୁ ପ୍ରେ ମ କରୁନଥିଲା! ସେହି ପ୍ରେ ମର ଗଭୀରତାକୁ କିଏ ଜାଣିପାରିବ, ଯାହା 'ଜ୍ଞ ାନକୁ ଅତିକ୍ର ମ କରେ'? ଅନନ୍ତ ଯୁଗଯୁଗାନ୍ତ ର ମାଧ ମରେ ଅମର ମନମାନେ, ସେହି ଅବୋଧ ପ୍ରେ ମର ରହସ୍ୟ କୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟ ା କରି, ଆଶ୍ଚ ର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହେବେ ଏବଂ ଆରାଧନା କରିବେ।"

"ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଥିଲେ, 'ଏବଂ ସେ ନିଜ ସହିତ ଜଗତକୁ ମିଳାଇଦେଉଥିଲେ।' 2 କରିନ୍ଥୀୟ 5:19। ପାପଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଏପରି ଅଧୋଗତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ ଯେ, ନିଜ ଶକ୍ତିରେ ସେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ସମନ୍ୱୟରେ ଆସିବା ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା, ଯାହାଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ପବିତ୍ରତା ଓ ମଙ୍ଗଳମୟତା। କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଦଣ୍ଡାଦେଶରୁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିସାରିବା ପରେ, ମାନବୀୟ ପ୍ରୟାସ ସହିତ ଏକତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତି ଦାନ କରିପାରୁଥିଲେ। ଏହିପରି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ନେଇ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା, ଆଦମଙ୍କର ପତିତ ସନ୍ତାନମାନେ ପୁନର୍ବାର 'ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନ' ହୋଇପାରୁଥିଲେ। 1 ଯୋହନ 3:2।" Patriarchs and Prophets, 63, 64.